

Arrest

nr. 192 061 van 15 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 23 dalwa 1340 (12/02/1962 Gregoriaanse Kalender (GK)) in het district Zazay (Jaji) gelegen in de Afghaanse provincie Paktiya. U heeft vervolgens in uw jeugdjaren in het ouderlijk huis gewoond in het dorp Qalai Sharif dat onderdeel is van het district Zazay. U heeft daar uw lagere school gedaan hebben, waarna u voor uw verdere schoolloopbaan bij uw oudere broer ging inwonen in de stad Kabul. U bent moslim van de soennitische geloofsstrekking en u bent Pashtou van etniciteit.

Volgens uw verklaringen begon u na uw middelbare studies, in **1359** (omstreeks 1981 (GK)) te werken bij de Afghaanse Inlichtingendienst "Wezarat-e Amniyat-e Dowlaty" (WAD) of het Afghaanse ministerie van Staatsveiligheid. U klom er op tot de graad van dagarman of luitenant-kolonel. U zou meer bepaald voor het 4e departement gewerkt hebben, dat verantwoordelijk was voor economie en financiën. De **eerste 7 jaar** was u werkzaam in directoraat 5 en controleerde u de veiligheid op de Nationale Luchthaven. Omstreeks 1366 (1987 GK) werd u overgeplaatst naar directoraat 6 en voerde u controlerende taken uit in verschillende staatsfabrieken. Omstreeks **1371** (ongeveer 1992 GK) zou u uw werk niet langer effectief uitgevoerd hebben, al ging u wel nog regelmatig langs op het hoofdkantoor om uw aanwezigheid te laten registreren en een deel van uw loon uitbetaald te krijgen. Van **1371 tot 1376** (1992 tot 1997 GK) zou u als bijverdienste onder meer sigaretten op straat verkocht hebben. In **1376** (ongeveer 1997 GK) zou u zich op gegeven moment door de komst van de taliban genoodzaakt gezien hebben om Kabul te ontvluchten zonder uw gezin. U vluchtte naar uw geboortedorp Qalai Sharif, waar u sindsdien bij een neef van uw vader, J.(...) D.(...), ingewoond zou hebben. J.(...) D.(...) zou tevens de Malik van Qalai Sharif geweest zijn. U zou er gedurende jaren niet in geslaagd zijn om contact te leggen met uw familie in Kabul. Pas **2 à 3 jaar later** zou uw vroegere buur uit Kabul, die naar Qalai Sharif kwam, u verteld hebben dat uw broer het huis in Kabul verkocht had en vervolgens met uw vrouw en kinderen naar een onbekende bestemming was vertrokken. U zou dan ook sinds 1376 (1997 GK) niets meer van uw familieleden vernomen hebben.

In Qalai Sharif zou u aanvankelijk een probleemloos leven geleid hebben, aangezien u in bescherming werd genomen door verschillende vroegere vrienden die banden hadden met de taliban. U zou ongeveer **4 à 5 jaar terug** echter via diezelfde vrienden door de taliban meermaals gevraagd zijn om u bij hen aan te sluiten, hetgeen u echter steeds weigerde. Bovendien zou u zich in de loop der jaren negatief in de kijker gewerkt hebben bij de taliban. Zo zou u **ongeveer 3 jaar terug** de verantwoordelijke geweest zijn bij de plaatsing van een door de Duitse Ambassade gesubsidieerd radiostation. De taliban waren hier tegen, aangezien er een verborgen camera op gemonteerd was om de regio in het oog te houden. Het project werd door de taliban getorpedeerd, en u werd beschuldigd van spionage.

Kort voor uw vertrek dan zou uw neef M.(...) T.(...) door de taliban vermoord zijn. Hij werd ervan verdacht informatie doorgegeven te hebben aan de Amerikanen, hetgeen geleid zou hebben tot een bomaanval waarbij een belangrijke talibancommandant, Sheer Mohamed, en 11 van zijn strijders om het leven kwamen. Aangezien u in de dagen voordien regelmatig bij M.(...) T.(...) was langs geweest, werd ook u van verraad verdacht. Op gegeven moment zag u hoe de taliban u in de moskee van het dorp kwamen zoeken. **Ongeveer 2 weken later**, toen u op familiebezoek in het nabijgelegen dorp Kuz Belawud was, zouden de taliban naar het huis van J.(...) D.(...) gekomen zijn. Toen ze u daar niet aantroffen, sloegen ze hem. De volgende dag bracht J.(...) D.(...)s' echtgenote u hiervan op de hoogte. Ze had ook uw documenten bij, en geld waarmee u Afghanistan kon ontvluchten. In de maand gaus of aqrab (oktober - december) zou u vervolgens Afghanistan verlaten hebben. U zou gedurende ongeveer 45 dagen onderweg geweest zijn, alvorens u op 18 november 2014 in België toekwam. Op 19 november 2014 vroeg u hier asiel aan.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u opgespoord en gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw originele taskara (uitgereikt op 26/03/1361 of 16/06/1982 G.K.); een identificatiebewijs voor uw werkzaamheden bij het vroegere ministerie van Nationale Veiligheid (s.d.).

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar

mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Niettegenstaande u telkens bij de aanvang van elk gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS I, dd. 02/02/2015, p. 2; gehoorverslag CGVS II, dd. 04/03/2015, p. 2; gehoorverslag CGVS III, dd. 14/09/2015, p.2).

Er werd immers vastgesteld dat u geen duidelijk zicht geeft op verschillende aspecten van uw leven voor uw komst naar België, zoals onder meer uw beroepsactiviteiten en uw recente herkomst uit de provincie Paktiya. Volledige en correcte informatie hierover is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan internationale bescherming. U heeft te kennen gegeven dat Qalai Sharif gelegen in het district Zazay in de provincie Paktiya uw meest recente gewoonlijke verblijfplaats is (CGVS I, p. 6). Eveneens zou u als officier voor de inlichtingendienst (KhAD/WAD) onder het communistische regime in Afghanistan gewerkt hebben (CGVS I, p. 6-7 en p. 10-11). Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw werkelijke profiel kan niet genoeg benadrukt worden. Het is immers de streek van feitelijke herkomst en uw profiel in functie waarvan uw vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, arbeidsverleden en regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich zouden hebben voorgedaan, of die u verklaarde in de toekomst te vrezen, niet aangetoond worden. Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen niet betwist dat u in Qalai Sharif bent geboren en daar lange tijd heeft gewoond, wist u het CGVS er niet van te overtuigen dat u in Qalai Sharif verbleef in de jaren voor uw vertrek naar België (CGVS I, p. 6), zijnde mede de periode waarin u meent door de taliban geïnterneerd te worden omwille van uw arbeidsverleden bij de KhAD/WAD (CGVS I, p. 7; CGVS II p. 9). Het CGVS heeft immers gegronde redenen om aan te nemen dat u Qalai Sharif al lang daarvoor heeft verlaten. Bijgevolg kan er, bij afwezigheid van voldoende geloofwaardige elementen, geen nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.

Op de eerste plaats zijn er duidelijke indicaties dat u het CGVS geen duidelijk zicht biedt op uw professioneel profiel in het verleden in Afghanistan. Hoewel het CGVS niet uw gehele relaas betwist over uw werkzaamheden voor de inlichtingendienst onder het bewind van Najibullah, zijn er verschillende elementen die er duidelijk op wijzen dat u geen eerlijk en volledig zicht geeft op uw rang en functie binnen deze dienst. Deze elementen zijn de volgende:

Ten eerste bestaat er twijfel omtrent uw **hoogst behaalde rang** binnen de inlichtingendienst. U verklaart dat de lagere officiersrang van dagarman of luitenant-kolonel uw hoogst bereikte rang was. Uw bewering strookt echter niet met de objectieve info waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt namelijk dat enkel hogere officieren – vanaf de rang van dagarwal of kolonel - een opleiding in Moskou kregen (zie blauwe map: Note on the Structure and Operation of the KhAD/WAD in Afghanistan 1978-1992). Hoewel u zichzelf met de rang van luitenant-kolonel (dagarman) nét onder de rang van luitenant (dagarwal) plaatst, beweert u wél de opleiding in Moskou gevolgd te hebben. Meer zelfs, u zou deze al in 1983/1984 gevolgd hebben (CGVS I, p. 6), terwijl u pas jaren later in 1989/1990 de rang van luitenant-kolonel (dagarman) bereikt zou hebben (CGVS III, p. 5). Terwijl u eerder heeft aangegeven dat u slechts de promotie had gehad van 2e sergeant lowar brhes tot kapitein Turan (CGVS I, p. 11). Naderhand veranderde u uw verklaring en zou u gestart zijn als 2e luitenant doham bridman (CGVS III, p. 15). Uw gehele relaas over de evolutie van uw loopbaan en de daarbij behorende rang is bijgevolg inconsistent, weinig coherent en op essentiële punten tegenstrijdig, zowel ten opzichte van uw eigen verklaringen als de betrouwbare bronnen waar het CGVS over beschikt.

Daarnaast legt u ook geen geloofwaardige verklaringen af in verband met de **wijze waarop iemand bevorderd** werd bij de inlichtingendienst. Meer zelfs, u spreekt uzelf tegen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u op basis van uw middelbaar diploma kon starten met de rang van 2e sergeant of 2e luitenant. Vervolgens zou u jaar na jaar automatisch één rang opgeklommen zijn. Om vanaf de graad van majoor op te klimmen, was promotie enkel om de twee jaar nog mogelijk, en dit gebaseerd op discipline en werk. Om van majoor tot kapitein op te klimmen was er volgens u een evaluatie om de drie jaar en moest er bovendien sprake zijn van een uitzonderlijke verdienste. In het allereerste interview verklaarde u nog uitdrukkelijk dat u de graad van kapitein verkreeg, dankzij uw vondst van opium op een vliegtuig uit Herat (CGVS I, p. 11). Op uw derde gehoor ontkent u dit echter plots. Het zou nooit om opium zijn gegaan, maar zouden er mensen zijn geweest die explosieven aan boord van een

vliegtuig trachten te brengen. U zou ook niet zelf de vondst gedaan hebben, maar u werd getipt door collega's van het 2e departement (CGVS III, p. 6). De tegenstrijdigheid in uw relaas toont niet enkel de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aan, maar tevens toont dit aan dat de gebeurtenis niet aan de basis kan hebben gelegen aan uw promotie. Er dient immers geconcludeerd te worden dat de omstandigheden waaronder u meent gepromoveerd te zijn, zich niet hebben plaatsgevonden.

Voorts kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u maar op twee afdelingen binnen het 4e Departement gewerkt zou hebben, namelijk directoraat 5 (veiligheid op de Nationale Luchthaven) en directoraat 6 (controle staatsfabrieken) (CGVS I, p. 8-9). Dit staat echter haaks op de info van het CGVS hierover waaruit blijkt dat er binnen de inlichtingdienst een actief systeem van rotatie tussen de verschillende afdelingen gaande was. Juist om te voorkomen dat officieren sterke machtsposities konden opbouwen (zie blauwe map: Note on the Structure and Operation of the KhAD/WAD in Afghanistan 1978-1992). **De vaststelling dat u de Belgische asielinstanties geen duidelijk zicht lijkt te willen geven op uw vroegere werkzaamheden bij de inlichtingendienst, ondergraaft uw algehele geloofwaardigheid.** Dit gegeven wordt nog maar eens bevestigd door uw uitspraak gedurende het derde gehoor, waaruit duidelijk blijkt dat u meent gecalculeerde uitspraken te doen over uw arbeidsverleden. U zei immers: "Zult u boos worden als ik iets zeg?" (CGVS III, p. 13).

Ten tweede heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u effectief tot aan uw vertrek naar België in oktober 2014 in het dorp Qalai Sharif in het district Zazay (Jaji) gelegen in de Afghaanse provincie Paktiya verbleven zou hebben en dit om de volgende redenen:

Om te beginnen is het **hoogst onwaarschijnlijk** dat iemand met uw achtergrond bij de inlichtingendienst onder het Communistische regime in Afghanistan zichzelf in veiligheid zou brengen **in uitgesproken talibangebied**. Dit laatste blijkt niet alleen uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waaruit blijkt dat voormalige KhAD-werknemers met een reële vrees voor vervolging het land ontvluchtten tijdens de periode waarin de Mujahedien de macht hadden (zie blauwe map: UNHCR Update on the Situation in Afghanistan and International Protection Considerations). Het houdt dan ook totaal geen steek dat u zich in de rurale regio's van de provincie Paktiya zou gaan vestigen, waarvan u zelf uitdrukkelijk verklaart dat de taliban er het sterkst staat (CGVS I, 6). Anderzijds blijkt dat de Taliban als uiterst opportunistische organisatie ook graag van de talenten van voormalige KhAD medewerkers gebruik wilde maken (zie blauwe map: Veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan). Dit stelt de nog prangendere vraag wat precies uw activiteiten waren in post-communistisch Afghanistan. Geconfronteerd met deze vraag, blijft u opvallend vaag en geeft u uiterst incoherente antwoorden. Zo zou u nog gewoon op post zijn toen de Mujahedien het land hadden overgenomen, maar nadat u al 3 of 4 maanden geen loon had zat er voor u niks anders op dan met een kar op de markt te gaan staan (CGVS II, p. 10).

Vervolgens slaat u op de vlucht voor de komst van de taliban naar Kabul, maar in plaats van te vluchten naar die gebieden die niet onder de controle vallen van de taliban in het noorden, besluit u om naar uw geboortedorp terug te keren dat zeer uitgesproken talibangebied is (CGVS II, p. 11-13). Eveneens geeft u aan dat er collega's van u naar het buitenland waren gevlucht toen de Mujahedien de macht over namen, geheel in regel met de informatie die het CGVS ter beschikking heeft en wat men logischerwijs kan verwachten van een officier die meent te moeten vrezen voor zijn leven. U kon echter niet vluchten, want u beschikte niet over de vereiste financiële middelen (CGVS II, p. 3). Gezien de positie die u meent te hebben gehad bij de KhAD/WAD en de prangende veiligheidssituatie jegens uw persoon uit hoofde van die functie kan hier geen enkel geloof aan worden gehecht.

Nog volgens uw verklaringen was de taliban op de hoogte van uw aanwezigheid daar - ze trachtten u immers te rekruteren – maar u vermeed problemen met hen door u zoveel mogelijk op de achtergrond te houden (CGVS II, p. 14). Het houdt dan ook maar weinig steek dat u drie jaar voor uw vertrek plots uw veiligheid op het spel zou zetten door in te tekenen voor het project ter realisatie van een radiozender in opdracht van de Duitse ambassade (CGVS I, p. 16-17). U verklaart in dit verband overigens zelf dat de **taliban op de hoogte was** van uw aanwezigheid ginds. Toch zou u al die jaren na de val van Najibullah niets zijn overkomen. Zelfs niet toen u weigerde om de rangen van de taliban te versterken. In het kader van bovenvermelde heksenjacht lijkt dit zeer onwaarschijnlijk, zelfs indien u inwoonde bij een plaatselijke Malik en constant binnen bleef. Vooral aangezien deze voorzorgsmaatregelen evenmin hadden kunnen voorkomen dat de taliban wel degelijk op de hoogte was van uw verblijf daar, en ze u zelfs via derden contacteerde in een poging om u voor hun zaak te winnen. Ondanks uw eerder zwakke positie, als ex-medewerker van het vorige regime in uitgesproken talibangebied, zou u deze vraag eenvoudigweg geweigerd hebben. Gewezen op deze sterk

bevreemdende situatie verwijst u eenvoudigweg naar de positie van uw familielid als malik in het dorp, alsook van oude vrienden die connecties zouden onderhouden met de taliban. Nog onwaarschijnlijker wordt het echter wanneer u verklaart plots lokaal op de voorgrond te treden: Zo ging u naar eigen zeggen in op de vraag van de Malik om mee te werken aan een door een Westerse mogendheid gesponsord project in het district Zazai. Een dergelijke handelwijze strookt echter geenszins met de precaire situatie waarin u zich er beweert bevonden te hebben.

Behalve de bevreemdende vaststelling dat u zich - op het moment dat u de taliban vreest - in uitgesproken talibangebied gaat vestigen, laat ook uw **recente kennis** over het district waar u de afgelopen 20 jaar gewoond zou hebben sterk te wensen over. Er dient aangestipt te worden dat u op vlotte wijze algemene informatie over het district kunt verschaffen, zoals redelijkerwijs verwacht kan worden van **iemand met uw scholing en professionele achtergrond**. Er is overigens ook geen reden om aan te nemen dat uw familie niet oorspronkelijk van deze regio afkomstig zou zijn, hoewel u zelf voornamelijk in Kabul geleefd zou hebben. Echter, in het kader van diezelfde redenering is uw onwetendheid over recente kennis van het district des te opmerkelijk.

Zo kunt u niet vertellen welke personen de afgelopen 15 jaar dat u ondergedoken leefde de autoriteiten vertegenwoordigden in het district waar u zich ophield. U wijt dit aan het feit dat u ondergedoken zat (CGVS I, p. 4 en CGVS II, p. 4-5). Echter, u woonde in bij een Malik van het dorp die volgens uw eigen verklaringen wel degelijk contacten onderhield met de districtsautoriteiten (CGVS I, p. 15-17). Hierop gewezen antwoordt u ontwijkend dat de Malik maar een ongeschoold man betreft die de namen van de personen met wie hij handelde nooit vernoemde (CGVS II, p. 6). In de Afghaanse context, ook op heden, waarbij – en dit zeker voor een verantwoordelijke als een Malik – netwerken essentieel zijn, kan aan deze bewering echter geen enkel geloof gehecht worden. De Malik is ten slotte de verbindingspersoon van het dorp met de relevante actoren buiten het dorp en heeft op die manier erg veel invloed (zie blauwe map: BBC News (20/2/2016), *The Afghan district stuck between IS and the Taliban*). Gezien het grote belang van netwerken binnen de Afghaanse context, maar vooral gezien uw persoonlijke achtergrond als inlichtingenofficier bij de Afghaanse veiligheidsdiensten, is het overigens geheel ongeloofwaardig dat u hier zelf ook niet meer interesse voor aan de dag gelegd zou hebben. Vooral gezien uw beweerde precaire situatie op dat moment - als ex-communist in uitgesproken talibangebied - kan er aangenomen worden dat u wel het belang van een goed inzicht in de onderlinge relaties binnen uw district in zou zien en u hierover zou bevragen. Gezien uw achtergrond is het geheel ongeloofwaardig dat u over dergelijke recente herkomstkennis volledig de mist in gaat. Er werd bij de beoordeling van uw recente herkomstkennis met andere woorden uitgegaan van uw profiel, meer bepaald uw scholing en vooral uw vroegere werkzaamheden waardoor u getraind bent in het verzamelen van (voor u) belangrijke informatie. Gezien deze achtergrond, en uw onbetwiste oorspronkelijke herkomst uit het district Zazai in de provincie Paktiya, is het bijgevolg niet verbazend dat u over een goede basiskennis van deze regio beschikt. Om diezelfde reden kan uw ontoereikende recente herkomstkennis alleen maar betekenen dat u er recent eenvoudigweg niet gewoond heeft.

Uw algehele geloofwaardigheid wordt nog verder ondergraven door de vaststelling dat u ook geen duidelijk zicht geeft op uw gezinssituatie sinds 1997 enerzijds, en uw zeer vage verklaringen omtrent uw reisweg anderzijds.

Temeer aangezien uw familie blijkbaar wel naar het buitenland is gevlucht, al beweert u hier verder niets over te weten. Wat betreft uw gezinssituatie verklaarde u dat u uw vrouw, kinderen en broer in 1997 uit het oog verloor, en sindsdien niets meer van hen vernam (CGVS II, p. 11-12). De redenen die u geeft om uit te leggen waarom het onmogelijk voor u was om in de maanden na uw vlucht uit Kabul nog in contact te komen met uw achtergebleven familieleden, kunnen echter niet overtuigen. Indien u zelf niet terug naar Kabul durfde, betekent dit immers nog niet dat u geen familielid kon sturen of kon proberen om via derden opnieuw contact te leggen met andere mogelijke tussenpersonen in de stad waar u uiteindelijk het grootste deel van uw leven had doorgebracht: In dit verband kan gewezen worden op de vaststelling dat uw echtgenote oorspronkelijk van Kabul afkomstig is. Toch zou u nooit trachten achterhalen hebben of uw schoonfamilie er de afgelopen jaren nog steeds verbleef. Via hen had u immers mogelijk meer te weten kunnen komen over het huidige lot van uw vrouw en kinderen (CGVS I, p. 14). Evenmin zou uw echtgenote, of zelfs uw eigen broer, er zelf blijkbaar op gekomen zijn om bij uw familieleden in Paktiya (Jan Dadak) naar u te informeren. U heeft ook geen overtuigende verklaringen voor deze bevindingen (CGVS II, p. 12). Uw schijnbaar gebrek aan inventiviteit om meer informatie over uw gezin te verzamelen, en uw zeer vage verklaringen over de pogingen die u wél in gedachten had, geven sterk de indruk dat u wel degelijk op de hoogte bent van de

huidige verblijfplaats waar en de omstandigheden waarin uw gezinsleden zich heden bevinden, maar hier geen zicht op wenst te geven.

Vervolgens zou Jan Dadak aanvankelijk niet bereid zijn geweest om naar Kabul te gaan uit vrees om tegengehouden en gearresteerd te worden op verdenking van communisme (CGVS II, p. 12). Op het moment dat hij wel akkoord ging, zou u toevallig in het dorp zelf nieuws vernomen hebben over uw familieleden. Meer bepaald van een voormalige buurman in Kabul, die na twee jaar naar uw dorp (zijn geboortedorp) terugkeerde. U vernam van hem dat uw gezin Kabul na uw verdwijning verlaten had voor een onbekende bestemming. Het blijft onduidelijk waarom hij wel naar uw dorp kon komen, terwijl het voor u onmogelijk was om naar Kabul te gaan of iemand anders naar daar te sturen. Uw uitleg hiervoor dat hij een gewone chauffeur was, verklaart immers niet waarom men u wel meteen zou kunnen identificeren als een voormalig medewerker van Najibullah. Hierop gewezen, verwijst u naar de algemene onveilige situatie op dat moment in Afghanistan, met een zeer groot risico om overvallen, ontvoerd of vermoord te worden. Gevraagd of u die vroegere buur van u niet kon contacteren in de periode na uw vlucht uit Kabul, geeft u als uitleg dat u in die periode ondergedoken leefde in het dorp en dus elk contact met mensen meed (CGVS II, p. 12). Het is in die context dan ook erg toevallig dat u hem n t op het moment dat hij zijn geboortedorp nog eens bezocht, daar toevallig tegen het lijf liep.

Gezien het bevreemdende karakter van uw verklaringen omtrent de huidige verblijfplaats en situatie van uw dichte familieleden, rijst des te meer de vraag waarom u in 1992 niet onmiddellijk Afghanistan ontvlucht zou zijn, samen met uw familie. Uw bewering dat jullie op dat moment niet over de nodige financiële slagkracht beschikt zouden hebben, maakt het des te moeilijker te vatten dat uw familie twee jaar later - tijdens uw afwezigheid en dus zonder uw financiële bijdrage – plots blijkbaar wel voldoende bij elkaar had kunnen sparen om het land alsnog zonder u te verlaten (CGVS I, p. 12 en p. 14). Hiermee geconfronteerd heeft u geen antwoord, zelfs geen overtuigend vermoeden van hoe ze dit financieel klaarspeelden. Hun buurman, die u op de hoogte bracht van hun vertrek, zou u evenmin iets kunnen vertellen hebben in verband met een eventuele verkoop van het huis of de uiteindelijke bestemming van uw familie (CGVS III, p. 2).

Volledigheidshalve kan hier nog gewezen worden op uw zelfgeschreven brief waarin u vraagt om een snellere beslissing, en waarin **u aangeeft dat uw familie zich in een precare situatie bevindt**. Hoe u dit zou kunnen weten zonder contact met hen te onderhouden, is de logische vraag die daaruit voortkomt en u onbeantwoord laat.

Op basis van bovenstaande argumentatie kan er geen geloof gehecht worden aan uw recente herkomst uit het district Zazai van de provincie Paktiya. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen in die Afghaanse regio die u ertoe aangezet zouden hebben om naar België te vluchten.

Uw directe vluchtaanleiding, met name uw connectie met uw neef Mohamed Taher, is op haar beurt op dermate veel toevalligheden gestoeld, dat de geloofwaardigheid ervan eveneens ernstig aangetast wordt. Zo zou u maar liefst tot tweemaal toe aan de taliban ontkomen zijn, omdat u n t niet thuis was op het moment dat ze u kwamen ophalen (CGVS I, p. 19). Mohamed Taher is een neef van u die meestal in Dubai woonde en werkte. Omwille van het huwelijk van zijn broer Noorullah zou hij echter naar Afghanistan teruggekeerd zijn, waar ook u hem opgezocht zou hebben. Volgens uw verklaringen houdt de taliban uw neef Mohamed Taher persoonlijk verantwoordelijk voor de dood van hun commandant Sheer Mohamed en 11 van zijn mannen die omstreeks die periode om het leven kwamen bij een aanslag. Door associatie zouden ze ook u medeverantwoordelijk achten. Vijf dagen later werd Mohamed Taher thuis opgehaald door de taliban, een aantal dagen later werd hij vermoord. Sindsdien zou ook u gevaar lopen, omdat u meermaals contact had gehad met uw neef Mohamed Taher sinds diens terugkeer uit Dubai (CGVS I, p. 17-18). Ook van uw verklaringen in dit verband legt u geen enkel begin van bewijs neer om (een aantal van de door u beweerde) gebeurtenissen enigszins te staven. Bovendien blijkt uw relaas op dermate veel toevalligheden gestoeld, dat de geloofwaardigheid ervan danig wordt aangetast.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de afgelopen jaren in het district Zazai gelegen in de provincie Paktiya verbleven zou hebben. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recente regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Zazai (Paktiya) heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in

deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u in het kader van de asielprocedure neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Uw taskara toont enkel uw identiteit en plaats van geboorte, welke niet als zodanig worden betwist. Uw arbeidskaart van de KhAD/WAD toont enkel dat u werkzaam was voor deze organisatie, maar geeft geen informatie over uw werkzaamheden noch uw rang binnen deze organisatie. Bovendien moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. De duidelijke valse documenten die u heeft neergelegd bewijzen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen des te meer. Uit informatie van het CGVS blijkt overigens ook dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afghaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland (zie blauwe map: COI Focus Afghanistan. Corruptie en documentenfraude).

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd telkenmale tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor meermaals uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, “o.a. *het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel*” en van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève). Tevens is verzoeker van oordeel dat er *in casu* sprake is van een manifeste appreciatiefout, alsook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Niettegenstaande u telkens bij de aanvang van elk gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS I, dd. 02/02/2015, p. 2; gehoorverslag CGVS II, dd. 04/03/2015, p. 2; gehoorverslag CGVS III, dd. 14/09/2015, p.2).

Er werd immers vastgesteld dat u geen duidelijk zicht geeft op verschillende aspecten van uw leven voor uw komst naar België, zoals onder meer uw beroepsactiviteiten en uw recente herkomst uit de provincie Paktiya. Volledige en correcte informatie hierover is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan internationale bescherming. U heeft te kennen gegeven dat Qalai Sharif gelegen in het district Zazay in de provincie Paktiya uw meest recente gewoonlijke verblijfplaats is (CGVS I, p. 6). Eveneens zou u als officier voor de inlichtingendienst (KhAD/WAD) onder het communistische regime in Afghanistan gewerkt hebben (CGVS I, p. 6-7 en p. 10-11). Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw werkelijke profiel kan niet genoeg benadrukt worden. Het is immers de streek van feitelijke herkomst en uw profiel in functie waarvan uw vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, arbeidsverleden en regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich zouden hebben voorgedaan, of die u verklaarde in de toekomst te vrezen, niet aangetoond worden. Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen niet betwist dat u in Qalai Sharif bent geboren en daar lange tijd heeft gewoond, wist u het CGVS er niet van te overtuigen dat u in Qalai Sharif verbleef in de jaren voor uw vertrek naar België (CGVS I, p. 6), zijnde mede de periode waarin u meent door de taliban geïntegreerd te worden omwille van uw arbeidsverleden bij de KhAD/WAD (CGVS I, p. 7; CGVS II p. 9). Het CGVS heeft immers gegronde redenen om aan te nemen dat u Qalai Sharif al lang daarvoor heeft verlaten. Bijgevolg kan er, bij afwezigheid van voldoende geloofwaardige elementen, geen nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.

Op de eerste plaats zijn er duidelijke indicaties dat u het CGVS geen duidelijk zicht biedt op uw professioneel profiel in het verleden in Afghanistan. Hoewel het CGVS niet uw gehele relaas betwist over uw werkzaamheden voor de inlichtingendienst onder het bewind van Najibullah, zijn er verschillende elementen die er duidelijk op wijzen dat u geen eerlijk en volledig zicht geeft op uw rang en functie binnen deze dienst. Deze elementen zijn de volgende:

Ten eerste bestaat er twijfel omtrent uw **hoogst behaalde rang** binnen de inlichtingendienst. U verklaart dat de lagere officiersrang van dagarman of luitenant-kolonel uw hoogst bereikte rang was. Uw bewering strookt echter niet met de objectieve info waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt namelijk dat enkel hogere officieren – vanaf de rang van dagarwal of kolonel - een opleiding in Moskou kregen (zie blauwe map: Note on the Structure and Operation of the KhAD/WAD in Afghanistan 1978-1992). Hoewel u zichzelf met de rang van luitenant-kolonel (dagarman) nét onder de rang van luitenant (dagarwal) plaatst, beweert u wél de opleiding in Moskou gevolgd te hebben. Meer zelfs, u zou deze al in 1983/1984 gevolgd hebben (CGVS I, p. 6), terwijl u pas jaren later in 1989/1990 de rang van luitenant-kolonel (dagarman) bereikt zou hebben (CGVS III, p. 5). Terwijl u eerder heeft aangegeven dat u slechts de promotie had gehad van 2e sergeant (...) tot kapitein (...) (CGVS I, p. 11). Naderhand veranderde u uw verklaring en zou u gestart zijn als 2e luitenant doham bridman (CGVS III, p. 15). Uw gehele relaas over de evolutie van uw loopbaan en de daarbij behorende rang is bijgevolg inconsistent, weinig coherent en op essentiële punten tegenstrijdig, zowel ten opzichte van uw eigen verklaringen als de betrouwbare bronnen waar het CGVS over beschikt.

Daarnaast legt u ook geen geloofwaardige verklaringen af in verband met de **wijze waarop iemand bevorderd** werd bij de inlichtingendienst. Meer zelfs, u spreekt uzelf tegen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u op basis van uw middelbaar diploma kon starten met de rang van 2e sergeant of 2e luitenant. Vervolgens zou u jaar na jaar automatisch één rang opgeklommen zijn. Om vanaf de graad van majoor op te klimmen, was promotie enkel om de twee jaar nog mogelijk, en dit gebaseerd op discipline en werk. Om van majoor tot kapitein op te klimmen was er volgens u een evaluatie om de drie jaar en moest er bovendien sprake zijn van een uitzonderlijke verdienste. In het allereerste interview verklaarde u nog uitdrukkelijk dat u de graad van kapitein verkreeg, dankzij uw vondst van opium op een vliegtuig uit Herat (CGVS I, p. 11). Op uw derde gehoor ontkent u dit echter plots. Het zou nooit om opium zijn gegaan, maar zouden er mensen zijn geweest die explosieven aan boord van een vliegtuig trachten te brengen. U zou ook niet zelf de vondst gedaan hebben, maar u werd getipt door collega's van het 2e departement (CGVS III, p. 6). De tegenstrijdigheid in uw relaas toont niet enkel de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aan, maar tevens toont dit aan dat de gebeurtenis niet aan de basis kan hebben gelegen aan uw promotie. Er dient immers geconcludeerd te worden dat de omstandigheden waaronder u meent gepromoveerd te zijn, zich niet hebben plaatsgevonden.

(...) De vaststelling dat u de Belgische asielinstanties geen duidelijk zicht lijkt te willen geven op uw vroegere werkzaamheden bij de inlichtingendienst, ondergraaft uw algehele geloofwaardigheid. (...)

Ten tweede heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u effectief tot aan uw vertrek naar België in oktober 2014 in het dorp Qalai Sharif in het district Zazay (Jaji) gelegen in de Afghaanse provincie Paktiya verbleven zou hebben en dit om de volgende redenen:

Om te beginnen is het **hoogst onwaarschijnlijk** dat iemand met uw achtergrond bij de inlichtingendienst onder het Communistische regime in Afghanistan zichzelf in veiligheid zou brengen **in uitgesproken talibangebied**. Dit laatste blijkt niet alleen uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waaruit blijkt dat voormalige KhAD-werknemers met een reële vrees voor vervolging het land ontvluchtten tijdens de periode waarin de Mujahedien de macht hadden (zie blauwe map: UNHCR Update on the Situation in Afghanistan and International Protection Considerations). Het houdt dan ook totaal geen steek dat u zich in de rurale regio's van de provincie Paktiya zou gaan vestigen, waarvan u zelf uitdrukkelijk verklaart dat de taliban er het sterkst staat (CGVS I, 6). Anderzijds blijkt dat de Taliban als uiterst opportunistische organisatie ook graag van de talenten van voormalige KhAD medewerkers gebruik wilde maken (zie blauwe map: Veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan). Dit stelt de nog prangendere vraag wat precies uw activiteiten waren in post-communistisch Afghanistan. Geconfronteerd met deze vraag, blijft u opvallend vaag en geeft u uiterst incoherente antwoorden. Zo zou u nog gewoon op post zijn toen de Mujahedien het land hadden overgenomen, maar nadat u al 3 of 4 maanden geen loon had zat er voor u niks anders op dan met een kar op de markt te gaan staan (CGVS II, p. 10).

Vervolgens slaat u op de vlucht voor de komst van de taliban naar Kabul, maar in plaats van te vluchten naar die gebieden die niet onder de controle vallen van de taliban in het noorden, besluit u om naar uw geboortedorp terug te keren dat zeer uitgesproken talibangebied is (CGVS II, p. 11-13). Eveneens geeft u aan dat er collega's van u naar het buitenland waren gevlucht toen de Mujahedien de macht over namen, geheel in regel met de informatie die het CGVS ter beschikking heeft en wat men logischerwijs kan verwachten van een officier die meent te moeten vrezen voor zijn leven. U kon echter niet vluchten, want u beschikte niet over de vereiste financiële middelen (CGVS II, p. 3). Gezien de positie die u meent te hebben gehad bij de KhAD/WAD en de prangende veiligheidssituatie jegens uw persoon uit hoofde van die functie kan hier geen enkel geloof aan worden gehecht.

Nog volgens uw verklaringen was de taliban op de hoogte van uw aanwezigheid daar - ze trachtten u immers te rekruteren – maar u vermeed problemen met hen door u zoveel mogelijk op de achtergrond te houden (CGVS II, p. 14). Het houdt dan ook maar weinig steek dat u drie jaar voor uw vertrek plots uw veiligheid op het spel zou zetten door in te tekenen voor het project ter realisatie van een radiozender in opdracht van de Duitse ambassade (CGVS I, p. 16-17). U verklaart in dit verband overigens zelf dat de **taliban op de hoogte was** van uw aanwezigheid ginds. Toch zou u al die jaren na de val van Najibullah niets zijn overkomen. Zelfs niet toen u weigerde om de rangen van de taliban te versterken. In het kader van bovenvermelde heksenjacht lijkt dit zeer onwaarschijnlijk, zelfs indien u inwoonde bij een plaatselijke Malik en constant binnen bleef. Vooral aangezien deze voorzorgsmaatregelen evenmin hadden kunnen voorkomen dat de taliban wel degelijk op de hoogte was van uw verblijf daar, en ze u zelfs via derden contacteerde in een poging om u voor hun zaak te

winnen. Ondanks uw eerder zwakke positie, als ex-medewerker van het vorige regime in uitgesproken talibangebied, zou u deze vraag eenvoudigweg geweigerd hebben. Gewezen op deze sterk bevreemdende situatie verwijst u eenvoudigweg naar de positie van uw familielid als malik in het dorp, alsook van oude vrienden die connecties zouden onderhouden met de taliban. Nog onwaarschijnlijker wordt het echter wanneer u verklaart plots lokaal op de voorgrond te treden: Zo ging u naar eigen zeggen in op de vraag van de Malik om mee te werken aan een door een Westerse mogendheid gesponsord project in het district Zazai. Een dergelijke handelwijze strookt echter geenszins met de precaire situatie waarin u zich er beweert bevonden te hebben.

Behalve de bevreemdende vaststelling dat u zich - op het moment dat u de taliban vreest - in uitgesproken talibangebied gaat vestigen, laat ook uw **recente kennis** over het district waar u de afgelopen 20 jaar gewoond zou hebben sterk te wensen over. Er dient aangestipt te worden dat u op vlotte wijze algemene informatie over het district kunt verschaffen, zoals redelijkerwijs verwacht kan worden van **iemand met uw scholing en professionele achtergrond**. Er is overigens ook geen reden om aan te nemen dat uw familie niet oorspronkelijk van deze regio afkomstig zou zijn, hoewel u zelf voornamelijk in Kabul geleefd zou hebben. Echter, in het kader van diezelfde redenering is uw onwetendheid over recente kennis van het district des te opmerkelijk.

Zo kunt u niet vertellen welke personen de afgelopen 15 jaar dat u ondergedoken leefde de autoriteiten vertegenwoordigden in het district waar u zich ophield. U wijt dit aan het feit dat u ondergedoken zat (CGVS I, p. 4 en CGVS II, p. 4-5). Echter, u woonde in bij een Malik van het dorp die volgens uw eigen verklaringen wel degelijk contacten onderhield met de districtsautoriteiten (CGVS I, p. 15-17). Hierop gewezen antwoordt u ontwijkend dat de Malik maar een ongeschoold man betreft die de namen van de personen met wie hij handelde nooit vernoemde (CGVS II, p. 6). In de Afghaanse context, ook op heden, waarbij – en dit zeker voor een verantwoordelijke als een Malik – netwerken essentieel zijn, kan aan deze bewering echter geen enkel geloof gehecht worden. De Malik is ten slotte de verbindingspersoon van het dorp met de relevante actoren buiten het dorp en heeft op die manier erg veel invloed (zie blauwe map: BBC News (20/2/2016), *The Afghan district stuck between IS and the Taliban*). Gezien het grote belang van netwerken binnen de Afghaanse context, maar vooral gezien uw persoonlijke achtergrond als inlichtingenofficier bij de Afghaanse veiligheidsdiensten, is het overigens geheel ongeloofwaardig dat u hier zelf ook niet meer interesse voor aan de dag gelegd zou hebben. Vooral gezien uw beweerde precaire situatie op dat moment - als ex-communist in uitgesproken talibangebied - kan er aangenomen worden dat u wel het belang van een goed inzicht in de onderlinge relaties binnen uw district in zou zien en u hierover zou bevragen. Gezien uw achtergrond is het geheel ongeloofwaardig dat u over dergelijke recente herkomstkennis volledig de mist in gaat. Er werd bij de beoordeling van uw recente herkomstkennis met andere woorden uitgegaan van uw profiel, meer bepaald uw scholing en vooral uw vroegere werkzaamheden waardoor u getraind bent in het verzamelen van (voor u) belangrijke informatie. Gezien deze achtergrond, en uw onbetwiste oorspronkelijke herkomst uit het district Zazai in de provincie Pakiya, is het bijgevolg niet verbazend dat u over een goede basiskennis van deze regio beschikt. Om diezelfde reden kan uw ontoereikende recente herkomstkennis alleen maar betekenen dat u er recent eenvoudigweg niet gewoond heeft.

Uw algehele geloofwaardigheid wordt nog verder ondergraven door de vaststelling dat u ook geen duidelijk zicht geeft op uw gezinssituatie sinds 1997 enerzijds, en uw zeer vage verklaringen omtrent uw reisweg anderzijds.

Temeer aangezien uw familie blijkbaar wel naar het buitenland is gevlucht, al beweert u hier verder niets over te weten. Wat betreft uw gezinssituatie verklaarde u dat u uw vrouw, kinderen en broer in 1997 uit het oog verloor, en sindsdien niets meer van hen vernam (CGVS II, p. 11-12). De redenen die u geeft om uit te leggen waarom het onmogelijk voor u was om in de maanden na uw vlucht uit Kabul nog in contact te komen met uw achtergebleven familieleden, kunnen echter niet overtuigen. Indien u zelf niet terug naar Kabul durfde, betekent dit immers nog niet dat u geen familielid kon sturen of kon proberen om via derden opnieuw contact te leggen met andere mogelijke tussenpersonen in de stad waar u uiteindelijk het grootste deel van uw leven had doorgebracht: In dit verband kan gewezen worden op de vaststelling dat uw echtgenote oorspronkelijk van Kabul afkomstig is. Toch zou u nooit trachten achterhalen hebben of uw schoonfamilie er de afgelopen jaren nog steeds verbleef. Via hen had u immers mogelijk meer te weten kunnen komen over het huidige lot van uw vrouw en kinderen (CGVS I, p. 14). Evenmin zou uw echtgenote, of zelfs uw eigen broer, er zelf blijkbaar op gekomen zijn om bij uw familieleden in Pakiya (J.(...) D.(...)) naar u te informeren. U heeft ook geen overtuigende verklaringen voor deze bevindingen (CGVS II, p. 12). Uw schijnbaar gebrek aan inventiviteit om meer informatie over uw gezin te verzamelen, en uw zeer vage verklaringen over de

pogingen die u wél in gedachten had, geven sterk de indruk dat u wel degelijk op de hoogte bent van de huidige verblijfplaats waar en de omstandigheden waarin uw gezinsleden zich heden bevinden, maar hier geen zicht op wenst te geven.

Vervolgens zou J.(...) D.(...) aanvankelijk niet bereid zijn geweest om naar Kabul te gaan uit vrees om tegengehouden en gearresteerd te worden op verdenking van communisme (CGVS II, p. 12). Op het moment dat hij wel akkoord ging, zou u toevallig in het dorp zelf nieuws vernomen hebben over uw familieleden. Meer bepaald van een voormalige buurman in Kabul, die na twee jaar naar uw dorp (zijn geboortedorp) terugkeerde. U vernam van hem dat uw gezin Kabul na uw verdwijning verlaten had voor een onbekende bestemming. Het blijft onduidelijk waarom hij wel naar uw dorp kon komen, terwijl het voor u onmogelijk was om naar Kabul te gaan of iemand anders naar daar te sturen. Uw uitleg hiervoor dat hij een gewone chauffeur was, verklaart immers niet waarom men u wel meteen zou kunnen identificeren als een voormalig medewerker van Najibullah. Hierop gewezen, verwijst u naar de algemene onveilige situatie op dat moment in Afghanistan, met een zeer groot risico om overvallen, ontvoerd of vermoord te worden. Gevraagd of u die vroegere buur van u niet kon contacteren in de periode na uw vlucht uit Kabul, geeft u als uitleg dat u in die periode ondergedoken leefde in het dorp en dus elk contact met mensen meed (CGVS II, p. 12). Het is in die context dan ook erg toevallig dat u hem nèt op het moment dat hij zijn geboortedorp nog eens bezocht, daar toevallig tegen het lijf liep.

Gezien het bevreemdende karakter van uw verklaringen omtrent de huidige verblijfplaats en situatie van uw dichte familieleden, rijst des te meer de vraag waarom u in 1992 niet onmiddellijk Afghanistan ontvlucht zou zijn, samen met uw familie. Uw bewering dat jullie op dat moment niet over de nodige financiële slagkracht beschikt zouden hebben, maakt het des te moeilijker te vatten dat uw familie twee jaar later - tijdens uw afwezigheid en dus zonder uw financiële bijdrage – plots blijkbaar wel voldoende bij elkaar had kunnen sparen om het land alsnog zonder u te verlaten (CGVS I, p. 12 en p. 14). Hiermee geconfronteerd heeft u geen antwoord, zelfs geen overtuigend vermoeden van hoe ze dit financieel klaarspeelden. Hun buurman, die u op de hoogte bracht van hun vertrek, zou u evenmin iets kunnen vertellen hebben in verband met een eventuele verkoop van het huis of de uiteindelijke bestemming van uw familie (CGVS III, p. 2).

(...)

Op basis van bovenstaande argumentatie kan er geen geloof gehecht worden aan uw recente herkomst uit het district Zazai van de provincie Paktiya. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen in die Afghaanse regio die u ertoe aangezet zouden hebben om naar België te vluchten.

Uw directe vluchtaanleiding, met name uw connectie met uw neef M.(...) T.(...), is op haar beurt op dermate veel toevalligheden gestoeld, dat de geloofwaardigheid ervan eveneens ernstig aangetast wordt. Zo zou u maar liefst tot tweemaal toe aan de taliban ontkomen zijn, omdat u nèt niet thuis was op het moment dat ze u kwamen ophalen (CGVS I, p. 19). M.(...) T.(...) is een neef van u die meestal in Dubai woonde en werkte. Omwille van het huwelijk van zijn broer N.(...) zou hij echter naar Afghanistan teruggekeerd zijn, waar ook u hem opgezocht zou hebben. Volgens uw verklaringen houdt de taliban uw neef M.(...) T.(...) persoonlijk verantwoordelijk voor de dood van hun commandant Sheer Mohamed en 11 van zijn mannen die omstreeks die periode om het leven kwamen bij een aanslag. Door associatie zouden ze ook u medeverantwoordelijk achten. Vijf dagen later werd M.(...) T.(...) thuis opgehaald door de taliban, een aantal dagen later werd hij vermoord. Sindsdien zou ook u gevaar lopen, omdat u meermaals contact had gehad met uw neef M.(...) T.(...) sinds diens terugkeer uit Dubai (CGVS I, p. 17-18). Ook van uw verklaringen in dit verband legt u geen enkel begin van bewijs neer om (een aantal van de door u beweerde) gebeurtenissen enigszins te staven. Bovendien blijkt uw relaas op dermate veel toevalligheden gestoeld, dat de geloofwaardigheid ervan danig wordt aangetast.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de afgelopen jaren in het district Zazai gelegen in de provincie Paktiya verbleven zou hebben. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recente regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Zazai (Paktiya) heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u in het kader van de asielprocedure neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Uw taskara toont enkel uw identiteit en plaats van geboorte, welke niet als zodanig worden betwist. Uw arbeidskaart van de KhAD/WAD toont enkel dat u werkzaam was voor deze organisatie, maar geeft geen informatie over uw werkzaamheden noch uw rang binnen deze organisatie. Bovendien moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. (...) Uit informatie van het CGVS blijkt overigens ook dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afghaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland (zie blauwe map: COI Focus Afghanistan. Corruptie en documentenfraude).

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd telkenmale tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor meermaals uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe

gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker geen duidelijk zicht heeft geboden op verschillende aspecten van zijn leven voor zijn komst naar België, meer bepaald zijn voormalig professioneel profiel in Afghanistan, de plaats(en) waar hij verbleven heeft en zijn gezinssituatie sinds 1997, en dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Er werd immers vastgesteld dat (i) verzoeker geen eerlijk en volledig zicht heeft gegeven op zijn rang en functie binnen de inlichtingendienst onder het bewind van Najibullah, (ii) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat iemand met zijn achtergrond als voormalig medewerker van een inlichtingendienst zich aan de dreiging door de taliban onttrekt door zich in uitgesproken talibangebied te vestigen, (iii) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij jarenlang geen enkel probleem heeft gekend met de taliban in zijn streek van herkomst, hoewel zij op de hoogte zouden zijn geweest van zijn aanwezigheid aldaar, (iv) het feit dat verzoeker drie jaar voor zijn vertrek plots zijn veiligheid op het spel zou hebben gezet door zich in te laten met een project ter realisatie van een radiozender in opdracht van de Duitse ambassade niet strookt met de precare situatie waarin hij zich zou hebben bevonden, (v) verzoeker een goede algemene basiskennis bezit van de regio waar hij vanaf 1997 tot aan zijn komst naar België zou hebben verbleven, maar onvoldoende op de hoogte blijkt van de recente situatie aldaar, (vi) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in 1997 het contact met zijn familieleden verloren is en geen zicht heeft op de plaats(en) waar en de omstandigheden waarin zij sindsdien verblijven. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Onder verwijzing naar zijn verklaringen met betrekking tot de moord op zijn neef M. T. betoogt verzoeker dat zijn relaas dienaangaande doorleefd is en daaruit gebleken is dat de taliban niet aarzelen om geweld te gebruiken derwijze dat verzoeker steeds in onveiligheid zou blijven leven in Afghanistan. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zijn vrees voor de taliban omwille van gebeurtenissen die zich in zijn herkomstregio zouden hebben voorgedaan niet aannemelijk maakt nu hoger gebleken is dat aan zijn verblijf in deze regio in de periode waarin hij deze gebeurtenissen situeert geen geloof kan worden gehecht. Bovendien wist verzoeker in het geheel niet te overtuigen wat betreft de vermeende connectie tussen zijn neef M. T. en de problemen die hij met de taliban zou hebben gekend en waardoor hij zich genoodzaakt zag zijn land van herkomst te verlaten. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn verklaringen aangaande zijn directe vluchtaanleiding, blijken deze in die mate gestoeld op toevalligheden dat daaraan geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald is het geheel onduidelijk wat de taliban ertoe bracht verzoekers neef M. T., die vanuit Dubai was overgekomen om het huwelijk van zijn broer te regelen, ervan te verdenken aan de Amerikanen informatie te hebben doorspeeld die zou hebben geleid tot de eliminatie van enkele van hun leden. Indien verzoekers problemen met de taliban en zijn directe vluchtaanleiding los

staan van zijn professionele activiteiten onder het communistisch regime, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, kan evenmin worden ingezien waarom de taliban uitgerekend verzoeker hiervoor medeverantwoordelijk zouden hebben geacht. Dat verzoeker zou zijn geviseerd door de contacten die hij met zijn neef had gehad, is geen afdoende verklaring nu nergens uit blijkt waarin dit hem onderscheidde van de andere personen waarmee zijn neef tijdens zijn bezoek ongetwijfeld in contact kwam.

Verzoekers betoogt dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen enerzijds de lokale taliban, die niet meteen een directe bedreiging voor hem vormde omwille van zijn connecties en anderzijds de taliban van buiten zijn dorp, waarvoor verzoeker wel op zijn hoede was, wordt louter *post factum* aangevoerd en wordt op geen enkele wijze ondersteund met objectieve gegevens. Verzoeker heeft overigens zelf aangegeven dat de lokale taliban en deze van andere regio's met elkaar in contact staan en inlichtingen over dorpelingen onmiddellijk worden gerapporteerd aan het geheel (stuk 9, gehoorverslag d.d. 04/03/2015, p. 16). Derhalve blijft de vraag wat verzoeker ertoe heeft gebracht zich als voormalig medewerker van het ministerie van Staatsveiligheid onder Najibullah te vestigen in een gebied waar de taliban sterk staan en hoe het kan worden verklaard dat hij jarenlang niet door de taliban wordt geviseerd ondanks het feit dat zij op de hoogte zijn van zijn aanwezigheid.

Verzoeker wijst op de elementen waaromtrent hij tijdens zijn gehoren wel correcte informatie wist te geven en verwijt de verwerende partij uiterst selectief te werk te zijn gegaan en enkel de elementen in verzoekers nadeel te hebben weerhouden in de bestreden beslissing. Verzoeker doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn kennis van zijn herkomstregio met betrekking tot de periode voorafgaand aan zijn komst naar België ontoereikend is.

Waar verzoeker betoogt dat mogelijke misverstanden een redelijke uitleg bieden voor zijn gebrekkige verklaringen op bepaalde punten en stelt dat uit de samenlezing van deze verklaringen overduidelijk blijkt dat hij de vraag van de dossierbehandelaar of hij officiële personen in zijn regio van herkomst kende heeft geïnterpreteerd als de vraag of hij daar persoonlijk mensen van de overheid kende, kan hij niet worden gevolgd. De dossierbehandelaar stelde verzoeker aan het einde van zijn tweede gehoor de vraag of hij effectief tot aan zijn komst naar België in Afghanistan heeft gewoond, daaraan toevoegend "*want uw kennis op sommige punten zoals belangrijke officiële personen is nogal vaag?*" en aldus verwijzend naar de eerder tijdens dat gehoor gestelde vraag welke districtshoofden verzoeker zich kon herinneren uit de tijd dat hij in Zazai verbleef. Verzoeker gaf hierop een ontwijkend antwoord en werd er vervolgens andermaal op gewezen dat hij praktisch geen officiële personen kende. Dat verzoeker op dit punt in de waan zou hebben verkeerd dat hij verondersteld werd persoonlijke contacten te hebben onderhouden met lokale gezagsdragers kan in het licht van de geschetste context van de vraagstelling niet worden aangenomen (stuk 9, gehoorverslag d.d. 04/03/2015, p. 16).

Waar verzoeker wijst op mogelijke misverstanden als gevolg van de vertaling tijdens het gehoor en opmerkt dat zijn raadsman tijdens de pauze van het gehoor van 4 maart 2015 opmerkte de indruk te hebben dat er niet altijd letterlijk werd vertaald of dat verzoeker het niet durfde aan te geven indien een vraag niet duidelijk was, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat de tolk van dit probleem op de hoogte werd gebracht en dat verzoeker bij aanvang van het tweede deel van dit gehoor er nogmaals op gewezen werd dat hij altijd mag aangeven wanneer een vraag niet duidelijk is. Uit het feit dat verzoeker dit verder in zijn gehoor ook effectief eenmaal heeft gedaan, waarna de vraag in kwestie werd verduidelijkt en verzoeker vervolgens wel in staat was te antwoorden, mag worden afgeleid dat hij de vragen over het algemeen begreep en geen problemen ervoer omwille van de tolk (stuk 9, gehoorverslag d.d. 04/03/2015, p. 9, 13). Verzoeker heeft aan het begin van dit gehoor overigens aangegeven dat hij de tolk goed begreep en heeft aan het einde daarvan desbetreffend geen problemen gesignaleerd (*ibidem*, p. 2, 17). Eventuele misverstanden als gevolg van de vertaling worden thans dan ook louter *post factum* aangevoerd.

Dat verzoeker door zijn eigenzinnigheid niet altijd met volle aandacht naar de vragen van de dossierbehandelaar zou hebben geluisterd alvorens een antwoord te formuleren en zo de indruk zou hebben gewekt het antwoord op de vraag niet te kennen of naast de kwestie te antwoorden, is geen ernstig verweer. Het is de verantwoordelijkheid van de kandidaat-vluchteling om goed naar de vragen van de dossierbehandelaar te luisteren en deze vervolgens zo accuraat en precies mogelijk te beantwoorden. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op zijn karakter om de gedane vaststellingen met betrekking tot zijn verklaringen te verschonen.

Nog daargelaten de hoger gedane vaststelling dat verzoeker zijn recente herkomst uit het district Zazai in de provincie Pakiya niet aannemelijk maakt, en mede gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, stelt de Raad vast dat hij geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij bij een terugkeer naar deze regio dermate de aandacht van de plaatselijke bevolking zal trekken dat hij zich zal blootstellen aan ernstige veiligheidsrisico's, waaronder ontvoering of afrekening. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat hij als gevolg van zijn langdurig verblijf in het buitenland dusdanig veranderd is dat hij in zijn land van herkomst geen normaal leven meer zal kunnen leiden.

Wat betreft het schrijven van de *maleks* van Qalai Sharif, waarvan verzoeker een fotokopie voegt bij zijn verzoekschrift (stuk 2) en waarvan het origineel met beëdigde vertaling per aanvullende nota van 2 augustus 2017 wordt bijgebracht, dient te worden opgemerkt dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont en derhalve objectieve bewijswaarde ontbeert. Documenten beschikken hoe dan ook slechts over ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Afghaanse nationaliteit van verzoeker staat in dezen niet ter discussie. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij gedurende de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België in het district Zazai gelegen in de provincie Pakiya heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de

grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF